ขอเล่าเก้าสิบ

จากงานวิชาการ

ฉบับที่ *4* อังคารที่ *31* ต.ค. *49*

http://www.gotoknow.org/blog/PCUNURSE

http://www.gotoknow.org/blog/southpcu

ฝรั่งขี้นก

เรื่องของฝรั่งคนหนึ่งที่คนไทยเรียกเขาว่าฝรั่งขี้นก

ชื่อ Martin Wheeler อายุ ๔๒ ปี เป็นชาวอังกฤษ เมือง Bllackpool ปริญญาตรีเกียรตินิยม ภาษาละติน จาก London University ภรรยา นางรจนา วีลเลอร ชาวขอนแก่น บุตร ๓ คน

๑. ด.ช.อิริค วีลเลอร (Eric Wheeler) อายุ ๘ ขวบ

๒. ด.ญ.แอนนี่ วีลเลอร (Anne Wheeler) อายุ ๖ ขวบ

๓. ด.ช.ดิเรก วีลเลอร (Derek Wheeler) อายุ ๖ เดือน

ผมเป็นชาวอังกฤษเกิดในครอบครัวที่ฐานะดีพอสมควร พ่อจบปริญญาเอก เป็นผู้จัดการบริษัทเกี่ยวกับสารเคมียาฆ่าแมลง มีลูกน้อง ๒๐,๐๐๐ กว่าคน แม่จบปริญญาตรี เป็นครูสอนเปียโนกับไวโอลิน ผมจบปริญญาตรี เกียรตินิยมอันดับหนึ่งภาษาละติน ครั้งแรกเรียนที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ ปีที่ ๓ ผมย้ายไปเรียน มหาวิทยาลัยลอนดอน และจบที่นั่น ผมไม่ชอบเคมบริดจ เพราะเป็น แบบโบราณ

อังกฤษเป็นประเทศเก่าแก่มาก สมัยโบราณเป็นระบบศักดินา มีขุนนาง และ ชาวบ้านเป็นขี้ข้า ทุกวันนี้แม้ยกเลิกระบบนั้นแล้ว แต่ที่เคมบริดจยังเจอวัฒนธรรม แบบขุนนาง เป็นสังคมเล็กๆ ผ่านมา ๒๐๐-๓๐๐ ปีแล้ว แต่ไม่รับรู้อะไร ไม่เข้าใจชาวบ้าน เขาคิดแต่เรื่อง สังคมเล็กๆ ของเขาในกลุ่มคนชั้นสูง เป็นพวกหอคอยงาช้าง ที่ผมเรียนได้คะแนนดี เพราะพ่อแม่ของผมบังคับให้เรียนหนังสือ ส่งเสริมให้เรียนตั้งแต่อายุ ๒ ขวบครึ่ง สอบไปเรื่อยๆ เพิ่มไอ.คิว. ให้สูงที่สุด เท่าที่จะทำได้

ผมเรียนสูงจนได้เกียรตินิยม เพราะพ่อแม่มีเงินช่วย ไม่เกี่ยวกับความฉลาดเฉพาะตัว ปฏิวัติค่านิยมเก่า ผมไม่ค่อยสนใจเรื่องเงิน ไม่อยากมีรถยนต์ไม่อยากมีบ้านใหญ่ อยากมีบ้านเล็กๆ อยากมีครอบครัวเล็กๆ ที่มีความสุข ไม่สนใจเรื่องวัตถุ ผมอยากอยู่แบบง่ายๆ เมื่อก่อนไม่รู้เขาเรียกว่าอะไร แต่ตอนนี้รู้ว่า เขาเรียกมักน้อย สันโดษ ที่อังกฤษเขาว่าผมบ้า เป็นเด็กนิสัยเสีย เพราะพ่อแม่ส่งให้เรียนหนังสือ แต่ไม่เอาความรู้ไปหาเงิน เขาหาว่า เด็กที่ไม่คิดทำงานนั้นนิสัยเสีย

หลังจากเรียนจบแล้ว ผมก็เอาปริญญาให้พ่อแม่ตามที่ท่านอยากได้ แล้วผมก็ไปทำงานก่อสร้าง แบกอิฐแบกปูนอยู่ ๑๐ ปีช่วงนั้นชาวบ้านบอกว่า ผมบ้าแน่ครับ แต่เป็นเรื่องที่ผมอยากเรียนรู้ชีวิต อยากรู้จักตัวเอง ว่ามีความสามารถมากน้อยเพียงใด มีความอดทนมั้ย ทำในสิ่งที่เราไม่น่าจะทำได้มั้ย ท้าทายตัวเองบ้าง อยากผ่านชีวิตที่ลำบากบ้าง ผมอยู่ในสังคมของคนมีเงิน เขาจะพูดถึงแต่เรื่องเงิน คุณมีรถยี่ห้ออะไรบ้าง? มี่กี่คัน? คุณมีบ้านใหญ่ขนาดไหน? ลูกของคุณเรียนที่ไหน? เอาลูกมาแข่งขันกัน จบจากที่ไหนบ้าง? จบจากเคมบริดจดีกว่าจบจากมหาวิทยาลัยลอนดอน แต่ผมกลับคิดว่า ชีวิตน่าจะมีอะไร มากกว่านั้น ช่วงนั้นผมไม่รู้ว่าชีวิตคืออะไร

แต่ที่รู้แน่ๆ คือไม่ใช่เงิน ไม่ใช่บ้าน ไม่ใช่ปริญญา ต้องมีสิ่งอื่น ซึ่งผมไม่รู้ว่ามันอยู่ที่ไหน ผมก็เลยมาลองแบกอิฐ แบกของหนักไว้ก่อน เดินแบกอิฐไปมา วันละสาม-สี่พันเที่ยว มันอิสระ เรามีเวลาคิด ได้รู้จักคนอื่น และได้สร้างความเข้มแข็ง ให้ร่างกาย แล้วจิตใจเราก็เข้มแข็งขึ้นด้วย ชาวบ้านธรรมดาที่อังกฤษนั้น จริงๆ เขาลำบากกว่าคนไทยมาก

เป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่ผมได้เห็น ชีวิตของชาวบ้านที่อังกฤษแย่มาก คนที่นั่น ๖๐% ไม่มีบ้าน ถ้าเป็นชาวบ้านธรรมดา จะไม่ได้เป็นเจ้าของบ้าน ต้องไปเช่าบ้านจากเจ้านายตลอดชีวิต ๙๘%ไม่มีใครมีที่ทำกิน แล้วก็อยู่ในเมืองเป็นขี้ข้าเขาหมด แม้แต่เป็นผู้จัดการก็เป็นขี้ข้าด้วย เพราะไม่มีใครพึ่งตนเอง ไม่มีใครมีที่ทำกิน จะไปทำอะไร ช่วยตัวเองก็ไม่ได้ จะไปสุขอะไรก็ไม่ได้ ต้องไปหาเงิน ชีวิตอยู่กับเงินอย่างเดียว เงินเยอะ ก็มีคุณภาพชีวิตที่ดี ได้เงินน้อยคุณภาพชีวิตก็ไม่ค่อยสูงเท่าไหร่

พ่อแม่และผม ถามว่าชีวิตของพ่อมีความสุขมั้ย? ผมคิดว่าไม่ ผมคิดว่าพ่ออยากได้บางสิ่งบางอย่าง เขาได้เงินเดือนเยอะมาก ได้รับบำเหน็จบำนาญ เป็นที่เคารพนับถือของชาวบ้านในชุมชน มีตำแหน่ง มีเกียรติยศอะไรอีกเยอะแยะ แต่ผมคิดว่าพ่อไม่มีความสุข เพราะว่าวันจันทร์ถึงวันศุกร์ไปทำงานที่โรงงาน ตกเย็นไปประชุมอีก กลับบ้านสามทุ่มสี่ทุ่ม ไม่ได้เจอเมียเจอลูก วันเสาร์อาทิตย์พ่อก็ปวดหัว อยากพักผ่อน พ่ออยากอยู่คนเดียวไม่ให้ใครรบกวน

พ่อมีเมีย และลูกสามคน แต่พ่อไม่ค่อยได้เห็นลูกเห็นเมีย สมัยที่ผมอายุสิบสามขวบ ผมไม่ได้คุยกับพ่อ แม่แต่คำเดียวเกือบปีครึ่งเห็นเมื่อไหร่ก็เจอพ่อปวดหัวตลอด คิดหนัก อาชีพของพ่อ ต้องใช้สมองมาก ผมว่ามันเป็นกรรมพันธุ์ด้วยผมก็ปวดหัวบ่อยเหมือนกัน (หัวเราะ) ชอบคิดมาก ตอนนี้หายแล้วแม่เข้าใจผม แต่ไม่เห็นด้วยที่ผมมาเมืองไทย

แม่เสียชีวิต ผมได้มรดกนิดๆ หน่อยๆ มีเวลาที่จะไปเที่ยว ผมเคยวางแผนไว้ในใจว่าจะเที่ยว ๑ ปี จะไปในประเทศ ที่ผมไม่เคยไปมาก่อน เช่น ไทย ลาว เขมร พม่า มาเลย์ เวียดนาม อินโด ออสเตรเลีย คิดว่าจะไปออสเตรเลียเพราะเป็นประเทศเปิด ไม่ค่อยมีกฎระเบียบเหมือนอังกฤษ แต่ก็ยังไม่ได้ไปตามแผนที่วางไว้ ประเทศแรกที่ผมมาคือประเทศไทย ผมไม่ใช่ครูฝรั่ง

สมัยก่อนผมนิสัยเสีย ชอบกินเหล้า ชอบเที่ยว ชอบสนุก เงินที่ผมเก็บไว้ ๑ ปี ภายใน ๒ เดือนใช้หมดเลย ไม่มีเงินกลับบ้าน ผมอยู่ประเทศไทย ตั้งแต่ปี ๒๕๓๕ ผมอยู่กรุงเทพฯ ไม่มีเงิน แม้แต่บาทเดียว ไปหางานทำ อาชีพอย่างเดียวที่เราทำได้ คือเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ จริงๆแล้ว ผมไม่ได้เป็นครูหรอก ผมสอนไม่เป็น แต่คนไทยเห็นฝรั่ง จะบอกว่าฝรั่งทุกคนเป็นครูสอนภาษา ซึ่งมันไม่จริง ฝรั่งส่วนมากไม่ได้เป็นครู ที่กรุงเทพฯ เขาจ้างผมให้เป็นครู เอาเสื้อผ้าดีๆ เนคไทดีๆให้ใส่ เขาบอกว่า คุณเป็นครูน่ะ แล้วเขาก็ส่งผมเข้าห้องเรียนเลย

ความจริงฝรั่งที่เขาเรียกครูนั้น ไม่มีใครเคยสอนหนังสือ แม้แต่คนเดียว และบางครั้ง ก็ไม่ใช่คนอังกฤษด้วย มีคนหนึ่งเป็นชาวฝรั่งเศส พูดภาษาอังกฤษ ผมฟังไม่รู้เรื่องแม้แต่คำเดียว คนไทยก็แปลกดีเหมือนกัน เขาให้เงินเดือนผมเดือนละ ๓ หมื่นบาท ไปนั่งเฉยๆ ผมก็ละอายใจ ไม่อยากรับ ผมคิดมาก ปวดหัวทั้งวันทั้งคืน เพราะถ้าเราทำงานอะไรในชีวิต เราต้องได้ผล

สมมุติมีคนมาจ้างเรา ๑๐๐ บาทแบกอิฐ ผมจะรับแน่เพราะว่า ผมแบกอิฐแผ่นนั้น จากโน้นไปที่นู้น ผมทำได้แน่ครับ แล้วผมก็จะเอาเงินของคุณไปแต่เวลาผมเป็นครูสอนภาษา มันไม่ได้ผลหรอก ผมสอนไม่เป็นเอาเงินให้ผมเฉยๆ ผมก็รู้สึกว่า ไม่น่าจะเอา ผมไม่ได้ทำประโยชน์อะไร คุ้มค่าเงินน่ะ

เงินไม่ทำให้ผมมีความสุข ผมมีอุดมการณ์เล็กๆ ตั้งแต่อายุยังน้อยๆ

๑. ถ้าเราทำงานอะไร ต้องทำในสิ่งที่เรามีความสุข

๒.จะไม่ทำงานที่ต้องผูกเนคไท

๓.จะไม่มีกระเป๋าเอกสารเพราะว่าเหมือนสังคมของพ่อแม่ผม

เขาจะทำงานแบบนั้น ทุกคนมีเสื้อนอก มีรถยนต์ มีเอกสาร แต่เขาไม่ค่อยมีความสุขหรอก ผมเอาสิ่งนี้ มาเป็นสัญลักษณ์ แห่งการทำงานที่ไม่มีความสุข มีช่วงเดียวเท่านั้นที่ผมทรยศต่อชีวิตตัวเอง คือช่วงที่ผมเป็นครูอยู่ที่กรุงเทพฯ

โปรดอ่านต่อฉบับหน้า
> > > > > > > > > > > >>